

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὼ ὁ τάλας, δεδουκῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἔχουμε θεολόγους, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε Ὁμολογητές

«Ναὶ μὲν, ἀλλά...» (*)

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Διονυσίου Τάτση

ΤΟ ΘΕΜΑ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπασχολεῖ ἰδιαίτερα τοὺς συνειδητοὺς Χριστιανοὺς, οἱ ὅποιοι ζητοῦν ἀπὸ τοὺς Κληρικοὺς ἐνημέρωση καὶ καθοδήγηση. Ὅμως περισσεύει ἡ σιωπὴ ἀπὸ καιροσκοπισμὸ καὶ δειλία. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ δημοσίως ἐπικρίνουν τοὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ διατυπώνουν τὴ γνώμη τους ἐλεύθερα. Καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀνησυχητικὸ φαινόμενο, γιὰτὶ ἀποκαλύπτει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἱερὸς ζῆλος καὶ παρηρσία. Δὲν ὑπάρχει πνεῦμα Ὁμολογίας καὶ ὑπεράσπισης τῆς Πίστεώς μας.

Ὅστόσο, δὲν μᾶς λείπουν τὰ κείμενα, ποὺ ἐπισημαίνουν τὶς αἰρετικὲς διδασκαλίαι τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Προτεσταντῶν. Ἔχουμε θεολόγους, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε Ὁμολογητές.

Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι στὴν ἐπισήμανση τῶν διαφορῶν μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἀλλὰ στὴν κριτικὴ ποὺ πρέπει στοὺς δικούς μας ὀρθοδόξους οἰκουμενιστὰς, οἱ ὅποιοι ἀναπτύσσουν ἐνοχλητικὲς πρωτοβουλίες καὶ ἐξισώνουν τὴν Πίστην μας με ἐκείνη τῶν αἰρετικῶν.

Αὐτοὺς τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἀποφεύγουν ἐπιμελῶς οἱ σοφοὶ θεολόγοι μας νὰ τοὺς κρίνουν καὶ νὰ τοὺς ἀπομονώσουν. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει γιὰτὶ εἶναι οἱ μεγάλωσχημοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν θέλουν νὰ ἔλθουν σὲ ἀντίθεση μαζί τους. Δὲν θέλουν νὰ δυσαρεστήσουν καὶ τοὺς πατριαρχικοὺς κύκλους, παρόλο ποὺ διαφωνοῦν.

Ἔτσι κυλάει ὁ χρόνος μὲ συμβιβασμούς, ἰδωτικοὺς ψιθύρους καὶ σιωπὴ. Τὰ ἐπιχειρήματά τους εἶναι παιδαριώδη. Ἔχουν ὡς κανόνα τους τὸ «Ναὶ μὲν, ἀλλά...», ποὺ σημαίνει τελικὰ ὄχι στὴ

δημόσια αντίδραση, ὄχι στὴ δυναμικὴ διαφωνία, ὄχι στὴν ἄρνηση τῶν διαφορῶν προκλητικῶν ἐκδηλώσεων. Καὶ ὅλα αὐτά, γιὰ τοὺς «περισεύει» ἢ διάκριση καὶ ἢ κατὰ Θεὸν σοφία...

Ἡ τακτικὴ ποὺ περιγράφω εἶναι προσφιλὴς καὶ σὲ ἄρκετοὺς ἁγιορεῖτες πατέρες καὶ σὲ σχεδὸν ὅλους τοὺς μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἔτσι ὁ δόλιος Οἰκουμενισμὸς ἐξαπλώνεται παντοῦ καὶ τὸ ὀρθόδοξο κριτήριον ἀμβλύνεται. Σὲ λίγο οἱ ἀνυποψίαστοι Χριστιανοὶ μας θὰ πάθουν πλήρη σύγχυση καὶ θὰ ἀποδέχονται τὸν Πάπα ὅπως καὶ τὸν Πατριάρχη, καὶ τοὺς καρδινάλιους ὅπως καὶ τοὺς μητροπολίτες!

Πολλοὶ θεολόγοι καὶ κληρικοὶ εἶναι ἀντιπαπικοὶ σὲ θεωρητικὸ ἐπίπεδο καὶ φίλοι τῶν Οἰκουμενιστῶν σὲ πρακτικὸ ἐπίπεδο! Ὁ ἀντιπαπισμὸς τοὺς μοιάζει μὲ ἐξέδρα προβολῆς, ἐνῶ ἡ φιλία τοὺς μὲ τοὺς ἀρνητῆς τῆς Πίστεως ἀποκαλύπτει τὴν πνευματικὴ τους κενότητα. Οἱ ἀντιπαπικοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ ἀποτελοῦν τὰ πρότυπα τοῦ λαοῦ καὶ ἃς ἔχουν μεγάλα ὀνόματα. Δὲν πρέπει νὰ ἐπηρεάζουν. Εἶναι ἄνθρωποι τοῦ παρόντος καὶ ὄχι τοῦ μέλλοντος. Εἶναι ἄνθρωποι τῆς ἐπικαιρότητας καὶ ὄχι τῆς αἰωνιότητος.

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐκδηλώσουμε τὴν ἀνψυχία μας καὶ νὰ διαφωνήσουμε μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς, οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσο πληθωρικοὶ καὶ τόσο τολμηροί. Εἶναι καὶ ἀπαιτητικοί: ὅλοι πρέπει νὰ τοὺς δεχόμαστε καὶ νὰ τοὺς χειροκροτοῦμε, νὰ τοὺς ἀπονέμουμε τὸν προσήκοντα σεβασμὸ καὶ τὴν ἀρμόζουσα σιωπή· ἐκεῖνοι ὀδηγοῦν τὸ σκάφος, ἐμεῖς δὲν πρέπει νὰ ἀνψυχοῦμε, γιὰτὶ γεμίζει νερὰ καὶ ὁ καταποντισμὸς εἶναι βέβαιος!

Ὅλα αὐτὰ οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ τὰ ἀπορρίπτουν καὶ ἀρνοῦνται κάθε συμμετοχὴ σὲ οἰκουμενιστικὰς ἐκδηλώσεις καὶ σὲ ὑποδοχὰς μεγαλόσχημων κληρικῶν. Διπλῶνουν τὴν ἀντίθεσίν τους καὶ ὁμολογοῦν τὴν Πίστη τους. Δὲν ἔχουν καμμία σχέση μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς, τοὺς Παπικοὺς καὶ τοὺς Προτεστάντες.

(*) Ἐφημερ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1803, 23.10.2009. Ἐπιμ. ἡμετ.